

МАЛІ ГНОМИ

мешканці великого супермаркету

написала
Юлія Олефір

намалювала
Олена Бугренкова

Юлія Олефір

МАЛІ ГНОМИ, мешканці великого супермаркету

ЧОРНІ ВІВЦІ®

— Мартіне, ховайся! — кликали брати.
Але було **запізно!** Люди підійшли прямо до стелажа.
Перше правило гномів: зустрів людину — **прикидайся іграшкою!**
Мартін упав на місці й затамував подих. «Треба просто почекати,
зараз вони підуть», — думав гном.
— Поглянь, **який милий!** Візьмімо Стасику, йому точно
сподобається, — сказала пані та простягла руку до Мартіна.

ISBN 978-617-614-664-3

9 786176 146643

ЧОРНІ ВІВЦІ®

ВИДАВНИЦТВО

Юлія Олефір

МАЛІ ГНОМИ

мешканці великого
супермаркету

УДК 82-9
О 53

Олефір Юлія

О 53 Малі гноми, мешканці великого супермаркету / Юлія Олефір ; ілюстрації Олени Бугренкової. — Чернівці : Книги — XXI, 2024. — 64 с.

ISBN 978-617-614-664-3 (паперове видання)
ISBN 978-617-614-563-9 (електронне видання)

Щойно супермаркет «Місто» зачиняється — починається дещо надзвичайне. Брати-гноми Супер — Мартін, Макс та Марк, які цілий день спали в комірчині за стелажем, беруться до роботи. Та щоночі відбувається щось непередбачуване! То зламається компресор в акваріумі з рибою, то НЛО літає над головою, а то й зовсім лихо: гноми так захоплюються роботою, що не помічають перших відвідувачів. Як брати дають раду з такими халепами, дізнайтеся на сторінках цієї книжки! «Малі гноми, мешканці великого супермаркету» — це історія про дружбу, винахідливість і взаємодопомогу, а тому обов’язково сподобається дітям.

ISBN 978-617-614-664-3 (паперове видання)
ISBN 978-617-614-563-9 (електронне видання)

© Книги – XXI, 2024
© Юлія Олефір, 2024, *текст*
© Олена Бугренкова, 2024, *ілюстрації*
Усі права застережено

ЗМІСТ

Компресор 5

Телефон 12

Як Мартіна ледь не купили 20

Палуга 28

Пакетики 35

Ключ 42

Консерви 52

Холодильник 58

КОМПРЕСОР

Клац, клац, клац... так вимикається світло в супермаркеті, й залишається лише підсвітка, яка працюватиме всю ніч. Уночі магазин зачинений, але це не значить, що в ньому нічого не відбувається. Усю ніч супергноми розв'язують купу завдань, щоби зранку відвідувачі супермаркету могли без проблем насолодитися покупками. Це брати Супер Мартін, Супер Марк і Супер Макс. Але зазвичай вони кличуть один одного просто на ім'я, бо й так знають, що вони суперпомічники в супермаркеті. **Макс** — найсильніший, найспритніший, і саме він здатен залізти в будь-яке важкодоступне місце. Він носить блакитну футболку й має дуже милу родимку на щоці. **Мартін** — генератор ідей! Він знайде розв'язання для будь-якої проблеми. Червону футболку він називає щасливою і ніколи не змінює. А ще в нього алергія на мускатний горіх, тому й оминає відділ спецій. А от **Марк** — чудовий організатор, завдяки його чітким указівкам брати завжди все роблять вчасно й без помилок. Марк переймається проблемою охорони довкілля, а його зелена футболка гарно личить його окулярам у зеленій оправі. Супергноми мешкають у супермаркеті «Місто» вже багато років, отож навчилися спритно уникати камер спостереження, не потрапляти на очі охоронцю і ховатися у своїй затишній комірчині за стелажем із чаєм до початку роботи магазину.

— Що сьогодні за планом? — запитав Марк

— Треба перебрати полуницю, бо, здається, деякі ягоди починають гнити й можуть зіпсувати весь ящик, — відповів Макс.

— А ще треба перевірити колеса на декількох візочках, бо скриплять, — доповів Мартін.

— Ну тоді до роботи, — сказав Марк. — Сподіваюся, нині обійдеться без несподіванок...

Але не вийшло. Трапилося те, чого брати аж ніяк не чекали!

— **Усі сюди!** — крикнув Макс. — Негайно кидайте всі справи та мчіть у рибний відділ!

Мартін і Марк дісталися відділу за лічені секунди.

— О ні, компресор не працює, рибі нічим дихати! — закричав Марк.

— Спокійно, — намагався думати Мартін. — Дайте мені хвилинку. Брати вперше зіштовхнулися з такою проблемою і розгубилися, бо якщо не дати рибі кисню, то до ранку вона загине.

— Знаю, — вигукнув Мартін. — Хутко несіть соломинки для напоїв, будемо дмухати через них в акваріум.

Спритний Макс збігав у відділ, де готували каву, і приніс соломинки.

— **Починаємо,** — скомандував він.

Брати встромили соломинки у воду та почали завзято дмухати.

Але гноми дуже швидко втомилися. У Марка так запаморочилася голова, що він ледь не впав в акваріум. Тимчасом великі коропи почали спливати на поверхню і хапати кисень із приміщення, що свідчило про те, що у воді його бракує.

— Ні, так діла не буде! — сказав Мартін. — Максе, замініть частину води, це покращить ситуацію. А ще додайте перекис водню, він є в аптечці. А я маю ще подумати...

— Котра година? Нам треба встигнути повернути все на місця, доки не прийшов виконроб.

— Іван Іванович прийде о 7:30, зараз 7:15, пора збиратися, — сказав Мартін, і брати обережно витерли трубку помпи паперовим рушником.

О 7:20 Макс і Мартін відвезли помпу назад у відділ велотоварів. Коли вони повернулися, то побачили, як Марк встановлює величезну табличку **«SALE»** на акваріумі з рибою.

— Це щоб Іван Іванович одразу звернув увагу на акваріум і помітив поломку компресора, — пояснив він.

Брати-гноми ледь трималися на ногах від втоми й визирали з-за пачки чаю, щоб упевнитися, що все добре.

— Ой, компресор не працює, — вигукнув Іван Іванович. — Зараз знайду в комірчині новий і зміню.

Брати полегшено зітхнули й пішли у свою кімнатку.

— А як же полуниця? Зіпсується ж... — сказав Макс.

Але йому ніхто не відповів, бо стомлені гноми провалились у міцний сон.

ТЕЛЕФОН

Наступного вечора брати-гноми таки перебирали полуницю.
— Ну все не так погано, як я думав, — сказав Мартін. —
Буквально декілька зіпсованих ягід на цілий ящик.

Супергноми обережно загорнули зіпсовану полуницю в серветку.

— Колесо на візочку я вже змастив, тому, сподіваюся, нині зможемо поспати, — сказав Макс і позіхнув.

Та не встиг він стулити рота, як брати здригнулися від якогось звуку. Десь у залі між стелажми **ДЗВОНИВ Телефон.**

— Людина в залі! — злякано вигукнув Мартін, і всі троє миттю зістрибнули зі стелажа з фруктами й залізли за нього.

Маленькі серця калатали, мов дзвоники! Не можна допускати, щоби гномів побачили!

Але телефон дзвонив, а ніхто не відповідав. Супербрати трішки заспокоїлись і вилізли з-за стелажа.

— **Обережно,** — шепнув Макс, — **за мною!** Рухаймося вздовж стелажів і не потрапляємо в камери. Треба знайти телефон.

Наче секретні агенти, супербрати вправно пересувалися залом. Тут підстрибнути, тут проповзти під поличкою, тут підтягтися чи присісти. Телефон продовжував дзвонити.

— Он він, біля стійки з кетчупом, — прошепотів Макс.

На підлозі справді лежав смартфон у рожевому чохла й голосно дзвонив. На екрані висвічувалося «Тато».

— Що будемо робити? Відповісти ми не можемо, — зітхнув Макс.

Телефон перестав дзвонити, й на екрані висвітилася заставка: фото дівчинки років 14, із зеленими очима й рудим волоссям.

— **Яка гарна,** — захоплено видихнув Мартін. — Це, мабуть, її телефон, і зараз вона дуже нервує.

Телефон задзвонив знову. «Тато».

— Бідна, як же їй повідомити, що ми знайшли телефон? — задумався Марк.

Раптом пискнуло сповіщення. «Цей телефон загубили. Я готовий дати винагороду тому, хто його знайде. Напишіть мені», — казало повідомлення з номера «Тато».

— Треба відповісти, — вирішив Мартін і кинувся писати відповідь. Макс і Марк вигукнули «ні!» й повалили брата на підлогу.

— Ми не можемо сказати, що знайшли телефон!!! Як ми його повернемо? Краще віднесімо його у скриньку загублених речей, — сказав Макс.

— Але вона так хвилюється, — благав Мартін, дивлячись закоханими очима на фото дівчинки.

— Так, тоді треба подумати... — сумно зітхнув Марк.

— Знаю, — закричав Мартін. — Я знаю.

Він схопив телефон, розблокував його й відповів на повідомлення: «Вітаю! Я знайшов ваш телефон у супермаркеті «Місто». На жаль, не можу повернути особисто, але лишу його в комірці для зберігання номер 13, а ключ від неї сховаю у відділі «Кава / чай» за пачкою

Цей телефон загубили.
Я готовий дати винагороду
тому, хто його знайде.
Напишіть мені.

полуничного чаю “Затишок”. Заберіть телефон зранку, магазин відчиняється о 8:00».

Надіслано.

Брати затамували подих і чекали на відповідь.

Прийшло смс:

«Я така щаслива. Дякую! Дякую! Дякую! Як вас звать? Як я можу вам віддячити?». — «Мене звать Мартін. Вашої усмішки буде достатньо». Мартін надіслав повідомлення і зітхнув.

— Закохався чи що? — підколов його Марк, і вони з Максом засміялися.

Брати дотримали слова, сховали телефон у комірці номер 13 і лишили ключ за пачкою чаю.

Рано-вранці, щойно магазин відчинився, до залу зайшла літня пані в солом'яному капелюшку і з милим кошиком у руках. І все б нічого, але вона відразу рушила до полицки з чаєм.

— **От халепа,** — прошепотів Макс. — Хоч би не побачила ключ. Та біда не приходить одна, й пані вирішила взяти саме ту пачку чаю «Затишок», за якою гноми лишили дівчинці передачу.

— Тримаймо пачку, — шепотів Мартін.

Брати з усіх сил тримали коробку, яку наполегливо тягла пані.

Врешті Марк збагнув, що так діла не буде.

— Тримайте міцно, я миттю, — маякнув він братам.

Доки Мартін і Макс щосили тримали чай, третій брат зіштовхнув точно таку пачку прямо в кошика літній пані.

— Ой, — здивувалася та, — оце так **сервіс**.

Пані задоволено всміхнулася і рушила у відділ свіжої випічки.

— **Фух,** — зітхнули брати.

І саме цієї миті до супермаркету зайшла вона — рудоволоса дівчинка. Гостя невпевнено роззиралася, шукаючи відділ із чаєм.

— Ще гарніша, ніж на фото, — вирвалось у Мартіна, і брати захихикали.

Дівчинка знайшла потрібну пачку чаю, обережно взяла її з полицки та простягла руку в пошуках ключа.

Супергноми визирали зі своєї комірчини й навіть не дихали, аби не виказати своєї присутності. Відвідувачка швидко забрала ключ

і пішла до камер схову. Дістала телефон, радісно всміхнулась і знову рушила до стелажа із чаєм. Брати перелякано кинулась у комірчину. Рудоволоса взяла пачку чаю, дістала із сумочки шоколадку, поклала на стелаж і знову поставила чай на місце. Лише коли дівчинка вийшла з магазину, гноми обережно підійшли до шоколадки. На тій було наліплене маленьке червоне **сердечко-записка**. Марк прочитав: «Дорогий Мартіне, я не знаю, чи повернетеся ви в магазин, але якщо знайдете цю записку, я хочу, щоб ви знали, що я вам дуже вдячна. Пригощайтесь шоколадкою. Соня».

— Соня... — мрійливо повторив Мартін.
— Ну все, закохався, — голосно засміявся Марк.
Того вечора гноми пили чай із шоколадкою.
— Такої шоколадки нам на рік вистачить, — тішився Макс.
— Дівчинка навіть не знає, як гарно нам віддячила, — підтримав його Марк.

Лише Мартін лежав на своєму ліжку і мрійливо дивився на червоне серце, яке тепер висіло на стіні.

ЯК МАРТИНА ЛЕДЬ НЕ КУПИЛИ

Усю ніч брати-гноми працювали у відділі іграшок. Змінити батарейки, розчесати волосся лялькам, скласти рівно коробки з конструкторами... Роботи було чимало, тому гноми навіть не помітили, як минув час і супермаркет відчинив свої двері першим покупцям. Макс і Марк угледіли молоде подружжя, що рухалось у відділ іграшок, і миттю сховалися за стелаж. А от неуважний Мартін продовжував перевіряти колеса на іграшковій вантажівці.

— Мартіне, ховайся! — кликали брати.

Але було запізно! Люди підійшли прямо до стелажа.

Перше правило гномів: зустрів людину — **прикидайся іграшкою!**

Мартін упав на місці й затамував подих. «Треба просто почекати, зараз вони підуть», — думав гном.

— Поглянь, який милий! Візьмімо Стасику, йому точно сподобається, — сказала пані та простягла руку до Мартіна.

Макс і Марк ледь не закричали, але здоровий глузд підказував їм не робити цього.

— **Швидко**, рушаймо, і не висувайся з-за стелажів! Подивимося, куди його понесуть! — прошепотів Макс.

Мартін тимчасом лежав на дні кошика й навіть не кліпав, аби не видати себе!

— Ходімо в цей відділ, — сказала пані, — у мене закінчилася кориця.

Очі Мартіна розчахнулися від жаху, а брати ледь не зомліли за стелажем.

— **Ні, тільки не спеції!** У Мартіна алергія на мускатний горіх, він почне чхати, — шепотів Марк.

— Люба, — заперечив чоловік, — спершу макарони, ось же відділ.

— Ми виграли трішки часу, — сказав Макс. — Нам потрібно якось звільнити Мартіна до того, як подружжя піде по спеції.

Мартін тимчасом лежав, привалений пачкою пластівців і пучком петрушки, і думав про те, як утекти.

Брати-гноми не змогли вигадати нічого, щоби допомогти Мартіну. Вони лише спостерігали, як молоде подружжя пішло на касу й почало викладати покупки на стрічку.

Мартін лежав поміж макаронів, пластівців і паперових рушників та панічно розмірковував, що б учинити.

Касир узяв гнома в руки й почав завзято крутити.

— Не бачу коду, — сказав касир. — Як його пробити? Де ви взяли цього гнома?

— У відділі іграшок, — відповіла пані. — Давайте я сходжу пошукаю, може, є інший, бо я однаково забула взяти корицю.

На цьому молода жінка склала покупки разом з Мартіном назад у кошик, а її чоловік невдоволено закотив очі.

Макс і Марк побачили, що пара знову йде у відділ іграшок, і зрозуміли, що це **останній шанс** визволити брата.

— Любий, сходи візьми корицю, а я пошукаю іграшку, — сказала жінка.

— Як тільки вона хоч на секунду відволічеться — хапаймо Мартіна й тягнімо за стелаж, — скомандував Марк.

Пані поставила кошика на підлогу й почала шукати серед іграшок іншого гнома.

Макс і Марк прошмигнули під стелажем, обережно залізли в кошик, схопили Мартіна за руки й почали тягнути.

Коли вони майже затягли його під стелаж, жінка перевела погляд на кошик, і всі троє миттю впали на підлогу, **вдаючи іграшки.**

— О, так вони є в різних кольорах, — сказала жінка і схопила всіх трьох гномів. — І всі без коду, що ж це таке?!

Вона навсібіч крутила гномів, перевертала догори дригом і навіть зазірала під футболки, шукаючи етикетку. А потім скоїла жахливе: натиснула Максу на живіт, щоби перевірити, чи немає там пристрою для писку або програвання музики. Макса ледь не знудило прямо на рожевій атласній туфлі клієнтки.

— Ну що, знайшла код? — запитав чоловік. — Я взяв корицю і мускатний горіх, бо він теж закінчився.

«О ні! — подумав Мартін. — Тепер точно все пропало!»

— Немає жодного коду! **Казна-що!** А гноми є різні, але всі без цінника! Треба покликати адміністратора, — й обурена жінка почала крутити головою в пошуках персоналу.

Мартін тимчасом ледь стримував чхання і сльози.

— Мила моя, я тебе благаю, ходімо на касу! — попросив чоловік. — Нащо тобі той гном? Ми вже пів години в магазині, я втомився і хочу кави...

— Добре, — буркнула невдоволена дружина і жбурнула всіх гномів на стелаж.

Брати впали на іграшки й боляче забилися. Але всі троє вперто мовчали. Лише коли пара відійшла досить далеко, Мартін голосно чхнув.

Цілий день супергноми ховалися за стелажем і лише після закриття перебігли у свою комірчину. У Макса й досі болів живіт, Марк мазав синці й подряпини після падіння, а Мартін тер червоні очі й постійно чхав.

— Ну, браття, буде нам наука. Треба краще слідкувати за часом, — сказав Макс.

— Треба. **А-а-а-п-п-п-ч-ч-ч-х-х-хи**, — відповів Мартін.

— Правда, — засміявся Марк.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.